

Bertók László: Vése fülött

/A "Zöld pajzs alatt" c. verseskötetből - 1985. /

köszörüként forog Vése fülött
visít, remeg az augusztusi ég,
kés repül a versbe, holt malom zörög,
kifordul a múltból az ószeszes kerék.

koszoruba-körbe ezédül a táj,
felpörög, billen, leesik a szó,
feszítenék látket, s gödör lesz a száj,
szívetet tiporja minden forduló.

rákezd a ház is, lenne magunk,
apám kezében földnehéz kanál,
csik rog a mennybolt, megkapaszkodunk,
de a köszörükő csak jár, körbejár.

Azt hittem, h gy pallón áll az idő?
Alatta cuhan lefelé, mi éli?
Is örökké így lesz: beccobban a kő,
s elsinul a nullám, mire partot ér?

Azt hittem? Vékonyul # falu, család.
Juhanni látszat. A palló: pedál.
Mi tapossa? Meddig? Ez volt a világ,
s úgy gyorsul most bennem, mint ami megáll.

V Á N D O R

Irta: Németh József, Vése

Vándor, kit a sors annyit hány, vet
Én megértem szived bus dalát.
Uttalan utakon tudom, mért jársz,
Tudom, mi fáj, mert nincsen hazád.
Bár tied a végtelen Róma
S az ég felé nyúló kék hegyek,
Mind a vándort köszöntik:
Folyó, s patak, mik egymásba ömlenek.
Mégis érzem: a keserv, a bú
Vándor, oly sokszor a parba von.
Testvér! Én is az vagyok,
S ilyenkor úgy érzem, melléd kell omlanom.
Imádkozz, ne átkozódj,
Ha szenvedsz, ne kérdezd, mi az oka
Hisz annyi könnyes arcot látsz ma,
É nemzet sorsa oly mostoha.

PETŐFICHEZ

Hol a Múzsza csókjait rád lehelte
S lantod a dalt oly csodásan zengte,
Itt vagyok vándorként én a fáradt vendég.
Felujul szivembe sok-sok régi emlék.
Beszél a régi, híres öreg csárda,
S a kis fehér szoba mintha most is várna,
De te nem jössz... elmentél. Titkon mégis itt vagy,
Ragyogsz csodás fényvel örök hajnalcsillag.

Hol anya a fiát mindig visszavárta,
Ki ifjú szívvel a világot járta,
Látlak kis szobádnak szögletében,
Mint világít lelked a sötét magyar éjben.
S látom elborulni sápadt, hervadt orcád,
S amint anyád csókol és így szól tehozzád:
Fiam! Mégis elmegy? Anyád nagyon szeret,
S te így szólsz: megyek... Anyám Isten veled!

S látom: ruhád, cipőd mily gyűrött és sáros,
S mint fedd zord szavával az öreg kocsmáros.
S mint kísértik lelked baljós, sötét árnyak,
Hogy egykor a szülőkre majd zord idők járnak.
Szent vágyaid mágis messze-messze szállnak
Mert így volt megírva a hon nagy fiának.
Mily nehéz volt életed, oly dicső vagy Te ma,
Magyar szent szabadság nagy, fénylő csillaga!

/ A szalkszentmártoni Petőfi csárda falai közt
Petőfi szobájában/

ŐSZ VARÁZSA

Irta: Németh József, Vése

Nézd kedvesem ! Ott messze túl a bérceken
Hol friss, harmatos réteken nyáj legelész,
A fákról hogy hull a lomb halkán, csendesen.
Mint ha aranyat szórna szerte égi kéz,
Olyan lombhulláskor e méla őszi táj.
Kedvesem ! Almodni ma jöjj oda velem
Az örömtől ott meggyógyul a szív, ha fáj
Ott ránk boldogság vár Isten közelében.

Vagy Nézd azt a fényt ott a hegy oldalán,
Hol szitáló ködbe már rőzseláng lobog
A tüzfénynél ilyenkor betyár- világról
Meséket mondanak merengő pásztorok.
Nézd, milyen szép, szelid ott az ő világuk
A természet ölen gond nem üzi őket
Mert bibor-fényt, áldást, aranyát szór rájuk
Isten-kéz, mely védi, oltalmazza őket.

És nézd! Amott sudár jegenyesor vezet
Zsombékos ér mellett egy kicsi tanyához,
Hol karcsu gémeskut kémleli az eget
s a kis ház hogy simul e festői tájhoz.
Nézd! Ott béke van. És jók mind az emberek.
Oda még nem jutott el a fény, a pompa -
Csend van. Csak néha egy-egy pásztor-sip kesereg,
Zokog a múlt emlékein elborongva.

Jöjj oda kedvesem! Ott van az én tanyám,
Virágos, csendes kis lak. Oda várlak
Én s az édesanyám / sok jó van asztalán/.
Kóstold meg! Jóízű ott minden kis falat.
Maradj itt kedvesem, érezd itt jól magad...
Hisz neked szedem ott mind a virágokat:
Mit enyhe szellő s csókos napsugár fakaszt...
Maradj itt! Ne sirass el nem ért vágyakat!

Hagyd ott a várost, a fényt, a kőpalotát!
A szív ott ugribab és egyre mostohább
Kezek tépik le ott arcod vig mosolyát,
Mit égi kéz festett azért, hogy add tovább...
Maradj itt édesem! Nézd, leszáll az este
S míg kigyulnak ott fenn a fényes csillagok
Az égbe hova mennél szívem szerelme
Hiszen holdsugár sincs. Mondd, hogy itt maradok!

SOKSZOR VALAMI UGY FÁJ

írta Németh József, Vése

Sokszor valami úgy fáj emberek...
Szivem ez a tépett, zajgó kőhárfa:
Sír, zokog, kesereg;
Mert a szeretet tiszta lángja
Kihült az emberek szivából...
S míg én e földi káoszt nézem,
A lelkem belé remeg s érzem,
Hogy ebből a sötét, vigasztalan éjből
Még sötétebb űrbe visz majd az út;
Ahol milliók keserve
S a szenvedők szeme az Égre emelve
Nem talál vigaszt ... s nem jut
Senkinek ott majd Egi bér
Ahol, hömpölygve árad szerte a vér
S ki tudja nem-e mi leszünk azok,
Kiket, vad, martalóc gazok
A mélybe tipornak...
/Ködben a holnap/
Emberek! Földi hatalmasok!
Kinek nincs, valamit adjatok.
Ti akik annyi jóval birtok idelent,
Emeljétek fel a gyengét, erőtelent;
Krisztus hinni, szeretni tanított,
Ő a kevésből is adott
Ezreknek kenyeret
S letörölt sok könnytől ázott szemet...
Azért győzzön Golgothai képe,
Különben, soha ! soha nem lesz béke !

KIE LEGYEN MAJD A KENYÉR ?

Irta: Németh József, Vése

Kenyér! Te mindent betöltő
valóság, földi hatalom,
lennél bár minden asztalon!
Hadd mondja el rólad dalom
- mikor milliók szivéből
mint viharos sötét éjből
messzehangzó zengő lanton
ha feltör a néma fájdalom -
hadd sikoltsak e világba
annyi bűnre, ennyi gyászra,
az én fajtámnak riadót:
hogy akié a munka volt,
azé legyen majd a kenyér,
amit úgy vár minden asztal
és az ember rég magasztal -
az a mindennapi kenyér.

Hulló csillagok:

/ Egy árva gyermek emlékezés hős, halott édesapjáról/

Emlékszem: nekem is volt egy
Szép, szelid, halvány Csillagom.
De fénye lehullt egy napon
Csendben, búsan, álmatagon.
S azóta én, bár magam is
Egy kis hulló csillag vagyok,
Életutamon- oh- mennyi
Keservet, bút elsiratok.

És megsimogatok minden
Virágot, mit vihar tördel,
Mert érzem: ilyenkor egy kéz,
mely egykor védett, átölel.
Hisz az élet-mezőn én is
Egy letört kis virág vagyok
Játékszer Isten kezében,
Akár a hulló csillagok.

De kár értetek, Te szelid
Törtyényű, néma csillagok
Fényetek, mi jelezte rég
A végtelenbe utatok,
Nem hullt a mélybe, e szent tűz
Heve a szivembe sajog.
Fáj, hogy ily bús árva...vagyok...
Csillagok, csak álmodjatok!

NEM SZÉGYELLEM? HOGY PARASZT VAGYOK

Irta: Németh József , Vése, 1930-as évek/

Emlékszem: kicsi gyermek voltam,
Mikor nyáron az utca porában
Vesszőparipán lovagoltam
Kopottas szőttés, vászonruhában.
A nap heve izzott, az arcom égett
S a száguldó portól maszatos lettem.
Kacagott mind, aki rám nézett;
Akkor még úgy volt, biz' én is nevettem.

Azóta már én is naggyá lettem,
Bár vesszőparipám száguldó pora
Gomolyg még ma is sűrűn felettem,
S gyermek-émlékeim édes mámora
Hányszor csókolja könnyes arcom,
Mig sokszor lenézett paraszti sorsom
Úz-hajt át végig annyi kudarcon.
Hogy mért van ez így? - Én sohase mondom.

Nem, nem átkozom paraszti sorsom,
s nem szégyellem, hogy kopott a ruhám,
S hogy a lelkem ma sokszor álmodón
el-el mereng a pásztor -furulyán.
Ha a tárogatónak hangját hallom,
Este az égen, ha csillag ragyog,
Egy szent érzeményű régi dalon
Fellobog hitem, hogy magyar vagyok!

Magyar hazámnak küzdő parasztja,
Ki aranyat teremt az éhezőknek,
S akinek fájón kesergő lantja
rabja egy csodás magyar jövőnek.
Mégis! Ó, érzem, hányszor lenéznek,
De lelkemből ezek a gúnyos szavak
reményt, álmot és könnyeket tépnek;
Hitem, úgy érzem, mégis marad.

E honért égő szivem szerelme,
Mely aranykalászos rónán fakadt,
Mit nekem adott az ég kegyelme,
Érzem, örökre szintén megmarad.
Megmarad az égő napsugár,
Mely csodás tűzével reám ragyog,
S e tengernyi kincsért bármennyi gúny jár,
En nem szégyellem, hogy paraszt vagyok.

LEVÉL A DON MELLŐL

Irta: Németh József, Vése

Történt egyszer messze valahol,
Nagy- Oroszországban, ott ahol
A végtelen orosz mezőkön át
Nemrég még hősi vért, könnyet és gyámszt
Osztó idők vérzivatarában
- Hol mikor elült a harci lárma
S a hófedte ködös téli tájra
Leszáll a sötét homálya -
Igy szólt egy hős vitéz bajtársa:
Testvér ! Egy fájó, bus sejtelem
Gyötör és üz ma játékot velem,
Itt, ahol a puszták végtelen
Ólén nincs irgalom, kegyelem,
Mintha sötét árnyai az éjnek
Vad virággal reám törnének,
Néha ugy kísértnek e rémek.
Bajtárs ! Tudod, hogy nem félek,
Jöhet ezernyi vész vagy halál
S a nyugvó hős sirhantjainál
Inthet a perc, s az utolsó óra
Egy néma és fájó búcsúszóra,
Nem félek. Pedig hányszor volt már
Ugy; tüzhenger volt a láthatár,
Ahol a hős, hömpölygő folyam-ár
Vitt, sodort ; éreztem - vége már!

Mikor e táj végtelenjét járom,
Eszembe jut kicsi-kis családom.
S ilyenkor érzem, a szempillámon
Egy bús, gyötrő kétséghomályon
Át könny ragyog. S e bús napok
Során a lelkemből sóhajok szállnak,
Siratói a boldogságnak, mire tán hazavárnak.
Azért ma még megírok egy levelet
Azokhoz, kiket a szívem ugy szeret,
S a bus sorokban öntöm a lelkemet.
Ki tudja? Holnap már késő lehet.
Most fegyverzaj, ágyúszó nem hallik
S a levél, mit írok Bajtárs, így hangzik:

Tegnap kaptam tőled édes egy levelet,
Az Isten áldjon meg érette tégedet.
Azt írod, jól vagytok, s hogy kisfiunk mily nagy már,
Ki sok-sok csókot küld s folyton csak hazavár.

Apuka, jöjj haza - így írja a kincsem,
Ennél szebb üzenet a világon nincsen.
Oly szép e levélke, könnyes minden sora.
Istenem! A sorsunk miért ily mostoha?
Egymástól ily távol, irtó messzeségben
Miért kell bolyongnom csillagfényes éjben?
Hol, mikor megpihen szemem egy csillagon,
Te jutsz az eszembe szép Aranycsillagom.
Hogy van-e ruhátok, nem-e áztok-fáztok,
Itt a Don tövében így gondolok rátok.
Honnét - ha úgy lenne- nem mehetnék haza,
Ha megnősz kisfiam, légy anyád támasza!
Te meg hű szerelmem, viselj gondot rája,
Isten a hűséged ezerszer megáldja.
Itt - még e levélnek nincsen ugyan vége,
A levélírónak könny csillog szemében.
Amíg a lelkében fel-felsir a bánat,
Kint az éjszakában csúf harcizaj támad.
Itt-ott golyó sivit, gránát robban,
S egyszerűcsak a hős, nyirkos lövészárokban
A hős szívéhez kap ... s felsőhajt mélyen ...
S halkán susogja: fiam, feleségem

És mert a hős szíve egy utolsót dobban,
Ott maradt a levél, ott... félig irottan.
Bajtársa írta a címet is rája,
S egy pár vigasztaló sort mellékelte hozzája.
Édes jó Asszonyom! - így hangzik a levél-
Kedves férje ura haj, bizony már nem él.
Sokat gondolkodtam, hogy adjam tudtára,
Hogy - Asszonyom! - özvegy, kisfia meg árva!
Elhunyt jó bajtársam, golyótól találva,
Itt nyugszik mély sírban egy fenyves aljában.
Félig irott lapját elküldöm emlékül,
És még jó Asszonyom, ezt írom legvégül:
Hazaszállt bajtársam utolsó sóhaja,
Fiam! Feleségem! - ez volt végső szava.
Most pedig asszonyom az Isten megáldja,
Szálljon örök béke a hősök porára!

HOZZ BÉKÉT

Irta: Németh József, Vése

Áldó szeretet, örök Istenség!
Gyujtsál elménkbe ma tiszta lángot,
hogy megérthessük, mi tölti be ily
Vak gyűlölettel a nagyvilágot.
S hogy népek haragja miért tombol
Ma önmagunkat így meggyalázva
Ha a husvéti sir békét hirdet
S él a szeretet örök királya?!

S miért zokognak embermilliók
Ma füstölgő, égi romok felett?
Kik nem látják irtó vérgőzön át
Örök istenség dicsőségedet.
Vezesd el uram e mélységből őket;
a nyomorgókat, a szenvedőket,
Hogy reménytelen Téged keresve
Ne járja senki többé a földet.

A földi jókat áldó kezeddél
Érdemünk szerint oszd el közöttünk,
Mert nélküled egymást meg nem értjük,
Mi, akik egymásra balgán törtünk.
Hozz békét ma e földi világra,
Ahol szent Fiad elárultatott...
Hisz Te vagy Uram az élet, az út,
az igazság, Krisztus feltámadott!

HOVA MENNÉK?

Paraszt volt az apám, én is az vagyok,
Ugart törtető, álmodó paraszt,
Kit ámitanak dicső hólnapok.
Mennék, de valami itthon maraszt.
Virág, madárdal csengve kérnek,
Ne hagyjam itt az ősi tanyám,
Hol rónán kalászkok érnek,
S ujjul s szív a pacsirta dalán.

Az ősi rög is felnyög alattam,
És sikolt felém a falu-határ,
Hol gyermekszívvel annyit kacagtam
A rétek ölén, hol égett a nyár.
Az emlékek is mind marasztalnak,
És zokogva kér az édesanyám:
Fiam! Az évek im rámszakadnak,
Ne hagyj itt életem bús alkonyán

Németh József: Hova mennék ?

Paraszt volt apám, én is az vagyok;
Ugart törtető almodó paraszt,
Kit ámitanak dicső holnapok ...
Mennék...! de, valami itthon maraszt:
Virág, madár-dal esengve kérnek:
Ne hagyjam itten az ősi tanyám,
Ahol, szép, ringó kalászkok érnek
S ujjul a sziv a pacsirta dalán.

Az ősi rög is felnyög alattam
És sikolt felém a régi határ ;
Hol gyermek-szível annyit kacagtam,
A rétek ölén, hol égett a nyár ...
Az emlékek is mind marasztanak
És zokogva kér az édes anyám :
Fiam ! az évek im' rámszakadnak,
Ne hagyj el az élet bús alkonyán !

... Ilyenkor érzem :könnyes a szemem
S a sok-sok emlék a szivembe tép...
S belátom: a sors csak játszik velem ;
A ködlepelbe ma hova mennék ? ...
Bár műzsám készit ... s a lantom zenéje
Annyi keservre, " szebb jövőt " ígér.
Én leborulok hazám rögére,
Amit nem adnék soha semmiér.

NÉMETH JÓZSEF: VISSZAVÁRLAK

Még lombhulláskor is rád gondolok
Nótás kedvű szőke, kékszemű lány.
A mult emlékein elborongok,
Hivlak, kereslek az Ősz alkonyán.
Sárga, szélhordta, hulló avar közt
Keresem lábad parányi nyomát ;
S üzöm, kergetem míg lassan hull a köd -
El nem ért vágyak csókos mámorát.

Arany-levelek zenéjét hallom,
Szomorú dalát a hervadásnak,
Ilyenkor, édes-bús az én dalom,
Lehullt a rózsza, vége a Nyárnak.
Hűs harmat csillog arany-levélen,
Avar-temető csupa imádat ...!
S az akácson uton el-elnézem,
Hagyott-e nyomot picike lábad ?

Várlak. S nem tudom eljössz-e újra,
Álmatlan, holdas, csillagos esete,
A fákról a lomb, hol ölenkbe hullna
Sok-sok emléket fájón temetve...
Eljössz-e Lányka, Édes szerelmem !
Arany virága tavasznak, nyárnak
Az Őszirózsák közt álmodni velem.
Siess Szerelmem! én visszavárlak .

Ilyenkor érzem, könnyes szemem,
S a sok-sok emlék a szívembe tép,
Belátom: a sors csak játszik velem
A Ködlepelbe ma hova mennék?
Bár műzsám kész, s lantom zenéje
Annyi keservre szebb jövőt ígér,
En leborulok hazám rögére,
Amit nem adnék soha semmiért.

ANYÁMHOZ

A kórházi ágyról sóhajszárnyon
Feléd repül egy fájó izenet
Anyám! Kit fiad a létvilágon
Ma is- mint régen - oly hiven szeret.
Mit nyolcvan éven át rám pazaroltál,
Annyi jóért mit adjak cserébe?
E pár sort, mit irok álmatlan éjjel,
Fogadd el tőlem hála fejében.

Bár nincsen a szívben, a lélek mélyén
Annyi sok hála és szent hevület,
Amivel Téged életed végén
Anyám én méltán köszönhetnélek,
Mégis e kicsi betegszobában
Ma körülölel az emlékezet
S egy Teérted mondott hű imába
Foglalom áldón drága szent nevedet.

MIÉRT SIRATOK ANNYI ÁLMOT /Dal/

Miért siratok annyi álmot,
Mikor a lomb leperreg
Ti tudjátok ezüstszinű
Rezgőnyárfa- levelek.
Mért hallik a sóhajvásom,
Ha felleg száll az égen,
Amikor a legutolsó
Fehér rózsát letépem.

Boldogságom volt az a lány,
Kiért szívem kesereg.
Mikor elment, sirattátok
Hulló nyárfalevelek,
Ti tudjátok könnyemet
Őszi harmat mért issza,
Mert akit én úgy szeretek,
Már többé nem jön vissza.

M I A T Y Á N K

Az ujesztendő Miatyánkja - egy amerikai magyar pap imája

Miatyánk ki vagy a mennyekben
Kivételesen engedd meg nekem,
Hogy másképp mondjam el a Miatyánkot,
Ne úgy, mint szoktam - halkán, csendesen,
S ne oly röviden, amint írva van !
A világűrben ezer rém suhan !

Bombák robbannak, ágyúk dörögnek
Bősz csatagépek vadul zörögnek
Hajókat fúrnak torpedók fenékbe
Millió anyának könny ül a szemébe.

A nagyvilágon pokoli zaj van,
A lelkem rémült ... remeg az ajkam.
Hangom elvész az űrült zivajban,
S így csak dadogva mormolom Neked:
SZENTELTESSÉK MEG A TE NEVED ...

U
Uram! ... Ki ítélisz élők s holtak felett
Ki belelátasz szivekbe, lelkekbe
Bizonytal Te vagy s legjobban tudod:
E súlyos órán mi megy bennem végbe !
Harminc év óta hirdetem igédet,
Ne vedd zokon, ha most sürgetve kérlek:
Mielőtt felgyújtják az egész világot:
URAM! ... JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD !

Ne vedd Uram azt pogány zokogásnak,
Ha fáradt ajkam majd így felsikolt:
Még nem feledtük a világégést,
Jól tudjuk, hogy husz év előtt mi volt! ...
A könny, a vér most százszor annyi lenne
Uram! Te jó vagy! Ezt nem akarhatod!
De ha újra vezekelnünk kell majd.
LEGYEN MEG A TE AKARATOD ...

Tudom, Téged még sokan megtagadnak!
Mocskos beszéddel durván káromolnak!
Ne büntess Uram, ha kérlek mégis,
Hogy MIKÉPPEN A MENYBEN UGY A FÖLDÖN IS
Legyen már egyszer béke a világon,
S a szeretet ne legyen csak álom !

MINDENNAPI KENYERÜNKET ADD MEG NEKÜNK ...
És légy velünk
Mindnyájunkkal ! Kik ébredve
Hittet nézünk a keresztre!

ÉS BOCSÁSD MEG A MI VÉTKEINKET ...
Mindnyájunknak, akik este
Fáradt, fájó kezeinket
Imádságra fogjuk össze!

MIATYÁNK

Az ujesztendő Miatyánkja- Egy amereikai magyar pap imája

Miatyánk ki vagy a mennyekben
Kivételesen engedd meg nekem,
Hogy másképp mondjam el a Miatyánkot,
Ne ugy, mint szoktam - halkan csendesen,
S ne oly röviden, amint írva van !
A világűrben ezer rém suhan!

Bombák robbannak, ágyuk dörögnek
Bősz csatagépek vadul zörögnek
Hajókat fúrnak torpedók fenékbe
Millió anyának könny ül a szemébe.

A nagy világon pokoli zaj van,
A lelkem rémült ... remeg az ajkam.
Hangom elvész az űrült zsvajban,
S így dadogva mormolom Neked:
SZENTELTESSÉK MEG A TE NEVED...

Uram!... Ki ítélsz élők s holtak felett
Ki belelátasz szivekbe, lelkekbe
Bizonnyal Te vagy s legjobban tudod:
E sulyos órán mi megy bennem végbe!
Harminc év óta hirdetem igédet,
Ne vedd zokon, ha most sürgetve kérlek:
Mielőtt felgyújtják az egész világot:
URAM! ...JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD!

Ne vedd Uram azt pogány zokogásnak,
Ha fáradt ajkam majd így felsikolt:
Még nem feledtük a világégést,
Jól tudjuk, hogy husz év előtt mi volt!...
A könny, a vér most százszor annyi lenne
Uram, Te jó vagy! Ezt nem akarhatod!
De há újra vezekelnünk kell majd.
LEGYEN MEG A TE AKARATOD ...

Tudom, Téged még sokan megtagadnak!
Mocskos beszéddel durván káromolnak!
Ne büntess Uram, ha kérlek mégis,
HOGY MIKÉPPEN A MENNYBEN UGY A FÖLDÖN IS
Legyen már egyszer béke a világon,
S a szeretet ne legyen csak álom !

MINDENNAPI KENYERÜNKET ADD MEG NEKÜNK...
Es légy velünk
Mindnyájunkkal! Kik ébredve
Hittel nézünk a keresztre!

ÉS BOCSÁSD MEG A MI VÉTKEINKET...
Mindnyájunknak, akik este
Fáradt, fájó kezeinket
Imádságra fogjuk össze!

S ne nézd Uram, hogy mi csak mondjuk:
MI KEPPEN MI IS MEGBOCSÁTUNK AZ
ELLENÜNK VÉTKEZŐKNEK...

Ura a végtelen mezőknek!
Te jól tudod, hogy milyen gyarlók vagyunk...
Fáradt a lelkünk, fáradt az agyunk
És addig futni csak ritkán tudunk
ÉS NE VIGY MINKET A KISÉRTÉSBE;;.
S főként ne engem, ki papod vagyok,
S ha el is török a kereszt kezembe,
Hittel szálljak le sirom éjjelébe,
Ha majdan egyszer Te ugy akarod!

ÉS SZABADITS MEG MINKET A GONOSZTÓL...
Világot dúló nagy pokoltól...

És tedd meg Uram, hogy itt a földön
Ember többé embert ne öljön...

A világon csak virág fakadjon
És testvér testvért el ne adjon...

És derüljön föl a népek mosolya,
Amelyek sorsa ma még mostoha...

S egy másikon rajta ne üssön
S a nap mindünkre egyformán süssön...

És most, mikor az ÁMENT kimondom
/virrasztva érte sok-sok éjszakát/
Engedj meg érte, ha hozzátoldom
Végző fohászként ezt a kis imát:

URAM!

Ki fenn trónolsz a végtelenbe,
S teszel naponta százezer csodát
Te, ki vigyázol a tavaszra, őszre
S mindig feloldod a zord tél fagyát:
Kinek gondja kiterjed mindenekre,
Akit ural a csillagmiriád,
Ki ismered a kezdetet s a véget
S igazgatod a nagy mindenséget
/Mielőtt végleg átszakad a gát/
BEKITSÉD ÖSSZE AZ EMBERISÉGET...
TEDD MEG URAM E LEGNAGYOBB CSODÁT!

S ne nézd Uram, hogy mi csak mondjuk:
MIKAPPEN MI IS MEGBOCSÁTUNK AZ
ELLENÜNK VÉTKEZŐKNEK...

Ura a végtelen mezőknek!
Te jól tudod, hogy milyen gyarlók vagyunk...
Fáradt a lelkünk, fáradt az agyunk
És addig futni csak ritkán tudunk
ÉS NE VIGY MINKET A KISERTÉSBE ...
S főként ne engem, ki papod vagyok,
S ha el is török a kereszt kezembe,
Hittel szálljak le sirom éjjelébe,
Ha majdan egyszer Te úgy akarod!

ÉS SZABADITS MEG MINKET A GONOSZTÓL ...
Világot dúló nagy pokoltól...

És tedd meg Uram, hogy itt a földön
Ember többé embert ne öljön...

A világon csak virág fakadjon
És testvér testvért el ne adjon...

És derüljön föl a népek mosolya,
Amelyek sorsa ma még mostoha...

S egy másikon rajta ne üssön
S a nap mindenünkre egyformán süssön...

És most, mikor az ÁMENT kimondom
/Virrasztva érte sok-sok éjszakát/
Engedj meg érte, ha hozzátoldom
Végző fohászként ezt a kis imát:

Uram!

Ki fenn trónolsz a végtelenbe,
S te teszel naponta százezer csodát
Te, ki vigyázol a tavaszra, őszre
S mindig feloldod a zord tél fagyát:
Kinek gondja kiterjed mindenekre,
Akit ural a csillagnirriád,
Ki ismered a kezdetet s a véget
S igazgatod a nagy mindenséget
/Mielőtt végleg átszakad a gát/
BÉKITSÉD ÖSSZE AZ EMBERISÉGET ...
TEDD MEG URAM E LEGNAGYOBB CSODÁT!

Németh Ferenc

Változik a

Változik a falunk képe
napról, napra, éven át;
nem sáros már az utcája,
köves járda szeli át.

Ujjászülve itt, ottegy ház,
csinosodik már amott:
mintha mind egy Főnix lenne,
megifjodna a halott.

Mépe szorgos tele vággyal,
hajtja nemes akarat:
elfeledni, eltemetni
fájó, kinos multakat.

Nem jó sötét multba nézni,
régmult emlék az ma már.....
Virág tele kertek, házak,
örömteli tél a nyár.

\$